

Ur Strömstads Tidning 5 oktober 2017

Två författare. En har tagit sig tillbaka till skrivandet från tystnad. En har tagit sig in i romanskrivandet från blogg- och kritikervärlden. I tisdags mötte de Strömstadsborna.

Isabelle Ståhls debutroman *Just nu är jag här* handlar om unga Elise, som läser konstvetenskap på universitetet och dejtar män via Tinder.

Romanen har väckt stort intresse som skildring av hur det är att vara ung i dag, och av en ung generations förhållande till den digitala verkligheten och den andra verkligheten.

- Många i min generation talar med citattecken om orden. De har svårt att tala om saker allvarligt. Är vi så rädda för att verka löjliga eller ha fel, undrar Isabelle Ståhl innan hon börjar läsa ur sin roman.

(...)

- Förr kunde man möta någon av en slump och det var drabbande. Med Tinder sorterar man, sveper folk åt ena hållet om de är intressanta och åt andra om de är ointressanta. Man gör ett aktivt val av någon som ska passa ens egen livsstil och man väljer om gång på gång.

- Förut valde man nog partner och jobb en gång och tänkte att det skulle hålla i alla fall 20-25 år. De ungas sätt att förhålla sig skapar en förtingligad syn på världen, säger hon.

(...)

I publiken är de flesta betydligt äldre än Isabelle och hennes romanfigur och hon får frågan hur man kan hjälpa unga människor som slits mellan den virtuella och den verkliga världen.

- Kanske genom att fråga hur de mår, svarar Isabelle.

- Jag hade nog velat lära mig att jag inte kan skapa mig själv och ha full kontroll utan att jag är beroende av andra människor, förklarar hon.

Andra människor är väsentliga och en grund för skrivandet också för den 50 år äldre **Theodor Kallifatides**, för några år sedan kunde han plötsligt inte skriva längre.

- Men jag skapade min existens och mina tankar genom att skriva. Skrivandet har varit ett sätt för mig att vakta över min tid, att se till att de människor som betytt något för mig inte glöms bort.

Han tar oss (den nya boken *Ännu ett liv*) med till sin barndom under den tyska ockupationen av Grekland, berättar hur han som femåring tillsammans med sin mamma bevittnade hur ockupanterna avrättade en man i byn.

(...)

Nu skriver han igen och det var det grekiska språket som fick honom att vända tillbaka till författandet. Han var på besök i sin hemby på Peloponnesos och en grupp elever vid skolan spelade en antik grekisk tragedi. Han kände att här var hans eget språk, den antika grekiskan, inte den grekiska som talats i Athen, dit hans familj flyttade efter kriget.

(...)

Annars har Theodor Kallifatides, som lärde sig svenska genom att läsa August Strindberg, skrivit sina verk på svenska och sedan själv översatt till grekiska. Nu gjorde han tvärtom.

- Jag började skriva på grekiska, först med stor möda.

Men grekiskan är ändå hans språk, säger han.

- Det var det grekiska språket som räddade mig. Språket har alltid räddat mig. Det är en märklig känsla att skriva på ett språk där jag inte kan gå vilse.

Marita Adamsson